

[Starcke.]

blere sig en Realitet, nu om Dage interesserer man sig mere for social Tryghed derved, at Staten skal sikre Plan og Orden i Erhvervslivet.“

Se, det er egentlig Indholdet af Planøkonomiens Tanke. Lidt senere udtalte Kontorchef Paldam:

„Næringsfrihed og Ejendomsret gælder derfor ikke mere uindskrænket.“

Det er det triste Resultat af denne Politik. Man vilde give social Tryghed, men hvor er den henne i Dag? Den findes jo kun hos dem, der skal uddele Trygheden, og ingenlunde hos dem, der skal modtage den, for der har Bekymringerne til Huse. Man proklamerer, at Næringsfrihed og Ejendomsret ikke længere gælder uindskrænket, man har endda gjort Forsøg paa at indskrænke den endnu mere ved at søge at liste Produktionskontrol ind i Vareforsyningsloven. Vi vil ikke den Vej. Vi vil lægge Bund under Erhvervslivet ved at løse Jordspørgsmaalet hurtigt, og vi haaber, at Grundskyldskommissionen maa arbejde hurtigt. Herefter vil vi skride til en Frigørelse af Handelen gennem en Nedbrydelse af Restriktionerne, af Toldsatserne, af alle de Barriærer, der spærrer Landene fra hinanden. Vi vil sikre og vi vil udvide Næringsfriheden, og vi vil lægge Bund under Ejendomsretten. Vi vil give den fattige saavel som den rige hans Ret til sin Del af Fædrelandets Jordværdi, til en Arbejdsplads, og saa give ham Ejendomsret til Udbyttet af hans Arbejde. Det er kun ved at løse Urettens Baand, ved at sætte de mishandlede i Frihed og ved at bryde alle de Aag, der ligger paa Menneskenes Nakker, at man kan naa fremad i en fremadskridende Linie. Men saadan som det haster i Europa, vil jeg sige til alle i dette høje Ting, at jeg tror, det er vigtigt, at Danmark ikke venter paa, at andre Lande skal tage Initiativet, men at vi begynder selv.

Ole Bjørn Kraft: Forinden jeg gaar over til de Emner, jeg har bedt om Ordet for at tale om, vil jeg gerne rette en Henvendelse til den høje Regering. Vi har nu vedtaget en Lov om Færøernes Hjemmestyre, om det nye Forhold imellem Riget og Færøerne. Men det er ikke tilstrækkeligt at vedtage en Lov, det er lige saa vigtigt og lige saa afgørende, hvorledes denne Lov føres ud i Livet. Jeg tror, at man maa se saaledes paa det, at det vil afhænge af, hvorledes denne Lov administreres i de første Aar, hvordan Forholdet skal blive mellem os og Øerne, og jeg vil derfor rette en meget

indtrængende Henstilling til Regeringen om at søge paa alle Maader at tilrettelægge Arbejdet saadan, at det kan fremme, virkeliggøre fortsat nært og lykkeligt Forhold mellem os og Færøerne.

Før i Tiden var Udenrigspolitikken et omgærdet Reservat, hvortil kun Folk med særlige Adgangstegn blev indladt. Baade Rigsdagen og den almindelige Mand betragtede den som liggende uden for sin Interessessfære og var uden Mulighed for at kunne øve Indflydelse paa den. Men i Dag staar Udenrigspolitikken i hver Mands Stue. Vi kan ikke skubbe den fra os. Vi ved, at det er hver Mands, hver Families Skæbne, det drejer sig om. Verden lever ikke længere i Idyllen. Naar vi tænker paa, hvad vi har oplevet, og hvad vi kan komme til at opleve, henledes Tanken snarest paa et Mareridt.

Hvilken Udenrigspolitik fører Landet? Det er det Spørgsmaal, vi maa stille til os selv og først og fremmest til den høje Regering. Det kan ikke nytte at besvare det med velformede Erklæringer, der — for at bruge en gammel Diplomats Udtalelser — er Vidnesbyrd om, at Talen har vi for at skjule, hvad vi mener. Der er for megen Alvor i Sagen. Det danske Folk spørger sin Statsledelse: Hvor staar vi, og hvor gaar vi hen? Det ved meget godt, at alt ikke kan siges, men det ønsker at faa en Følelse af, hvorledes vi bedømmer Stillingen, og i hvad Retning Danmark styrer.

Umiddelbart efter Krigen satte vi vor Lid til De Forenede Nationer, ja, der var endogsaa Partier i denne Sal, som med stor Overlegenhed og Overbevisning over for andres Opfattelse mente, at vi, hvad vort Forsvar angik, ikke skulde foretage os noget som helst, før vi havde faaet Besked om, hvad De Forenede Nationer ønskede af os og beordrede os til. Jeg sagde allerede dengang, at hele den Betragtning beroede paa en Misforstaaelse; vi vilde aldrig faa nogen Ordre om vort Forsvars Størrelse af De Forenede Nationer, vi maatte selv tage Sagen i vor Haand — og det er vi jo heldigvis ogsaa i Gang med nu.

Det er en af de vigtigste udenrigspolitiske Kendsgerninger, at F. N.s Sikkerhedssystem ikke byder os nogen Tryghed, at det ophører med at virke, naar Stormagtsinteresserne er med i Spillet. F. N.s Magtesløshed paa dette Omraade synes endogsaa større, end vi havde frygtet. Vi havde dog bevaret et Haab om, at naar det drejede sig om Krig mellem mindre Stater, vilde F. N. med Myndighed gribe ind og forhindre Krigen. Men til Trods for at F. N. havde